

λων πόλεων ἀντεποιεῖτο τῆς τιμῆς τῆς ἐν αὐτῇ γεννήσεως αὐτοῦ.

Ἄν καὶ ζωγραφίζεται τυφλὸς, ἐκ τῶν δύο ὁμοῦ ἀθανάτων ποιημάτων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας, καταφαίνεται, ὅτι εἶχε περιηγηθῇ ὅλην τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἰδίως τοὺς περὶ τὴν Τρωάδα τόπους, τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους, τὴν Ἑλλάδα, τὰς Ἰονίους νήσους, μάλιστα τὴν Ἰθάκην, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ αὐτὸν τὸν Νεῖλον. Ἦτος ἀφοῦ ἀπώλεσε τὴν ὄρασίν του περιήρχετο τὰς πόλεις, ὅπως οἱ σημερινοὶ τυφλοὶ, μὲ τὴν λόραν του καὶ ἔφαλλε τὰ ποιήματά του, ἐξοικονομῶν οὕτω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Εἰς τὸν Ὅμηρον ἀποδίδονται διάφορα ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν· ἐν αὐτοῖς ὁ ποιητὴς φαίνεται ὅτι συνέλαβε πᾶσαν τὴν γνῶσιν τῆς ἐποχῆς του καὶ συμπεριέλαθεν ὁλόκληρον τὴν ἑκτασὶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς κατὰ τὸ ὕψος καὶ βάθος αὐτῆς. Ἐμέτρησε τὴν ἰσχὺν τῶν ἀνδρικῶν παθῶν, καὶ ἐβολιδόσκοπῆσε τὰς ἀδύσους τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἦτο δὲ καὶ ἀκριβὴς παρατηρητὴς τῆς φύσεως καὶ ἐκέκτητο εὐγενοῦς καὶ τρυφερᾶς καρδίας· τούτων ἕνεκα αἱ βραψφῳδαὶ του αὐτὰ οὐδέποτε χάνουσι τὸ πρόσφατον καὶ ἐπαγωγὸν αὐτῶν καὶ εἶναι ποιήματα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐκτίθενται αἱ περιπέτειαι τῆς κατὰ τῆς Τρωάδος ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης καὶ ἡ κυρίως καὶ καταστροφὴ αὐτῆς. Τῶν συμβάντων τοῦ δεκαετοῦς τούτου πολέμου κύριον στοιχεῖον ἀποτελεῖ ἡ ὁργὴ τοῦ Ἀχιλλέως, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀρπαγῆς τῆς ὡραίας Χρυσήϊδος. Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ αἱ περιπέτειαι τοῦ Ὀδυσσεως, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Τροίας μέχρι τῆς ἐπανόδου του εἰς Ἰθάκην, μετὰ τῶν περιπλανήσεων τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ.

Αἱ βραψφῳδαὶ του διατάχθησαν εἰς ἣν ἥδη ἔχομεν αὐτὰς τὰς ἐξ ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, τοῦ τυράννου τῶν Ἀθηνῶν, περὶ τὸ 500 ἔτος π. Χ. οἱ δὲ Ἀλεξανδρεῖνοι γραμματικοὶ ἔθεσαν ἐν ἀρχῇ ἐκάστης καὶ ἐν γράμματι τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ἀναφέρει τέσσαρας ἐξόχους ἐπικοὺς ποιητάς, τὸν Ὅμηρον, τὸν Βιργίλιον, τὸν Δάντην καὶ τὸν Μίλτων. (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος Ἀνατολῆς.)

Ο ΑΣΤΕΡΟΣ ΡΙΟΣ.

Α'.

Μιὰν ἡμέραν ὁ Μ. Δ. ἐμπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτη
Ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας, -- καὶ νομίζω ἦτο Πέμπτη.
Εἶμαι νέος πνευματώδης, εὐφυῆς, χαριτωμένος,
Ἔχω κάλλη, ἔχω πλοῦτον, κ' εἶμαι τετραπερασμένος.

Ἐρωμέναις ἔχω δέκα, 'κ εἰς μυρίας κάθε βράδυ,

Μέ τὰ ὄργανα ταῖς κάμνω πατινάδες στὸ σκοτάδι,
Καὶ μ' αὐτὰς παιζωγελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω; -- δὲν πηγαίνεις στὸ καλὸ !
Β'.

Ἐξυπῶ κάθε ἡμέραν τὸ πρωτὶ περὶ τὴν ἔκτην,

Καὶ τολίζομαι τρεῖς ὥρας ἐμπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην.

Πίνω τότε τὸν καφέ μου, -- κ' ἀμελέτητος, ὡς εἶμαι,

Εἰς τὸ μάθημα πηγαίνω· ξύλον ἐπὶ ξύλου κεῖμαι.

Μ' εἶπεν ὁ διδάσκαλός μου ταῖς προάλλαις, ὅτι πρέπει

Ὅσας ὥρας ἐξοδεύω ἐμπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην,

Νὰ λαμβάνω ἐν βιβλίῳ καὶ νὰ τὸ φυλλολογῶ.

Κ' ἐπειδὴ μοῦ τό παν κ' ἄλλοι, τὸ ὑπῆκουσα κ' ἐγώ,

Κι' ὅταν ἄλλο τι δὲν ἔχω,

Εἰς τὸ χέρι μ' ἐν βιβλίῳ πέρνηω καὶ φυλλολογῶ,

Καὶ γελῶ, γελῶ, γε λῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω; -- δὲν πηγαίνεις στὸ καλὸ !
Γ.

Μ' ἐρωτᾷ ὁ πατήρ μου, ἀπορῶν πῶς στήν ἀράδα,

Μένω εἰς ἐκάστην τάξιν ἀπὸ μιᾶν Ὀλυμπιάδα.

Μή σε μέλει, λέγω, πάτερ, εἶναι διὰ τὸ καλὸν μου,

Ἐπειδὴ πολλὴ μελέτη βλάπτει τὸν ἐγκέφαλόν μου.

Μ' ἀναβάζει καὶ τὸ αἷμα εἰς τὸ στήθος φυσικῶς,

Καὶ φοβοῦμαι ἐπὶ τέλους νὰ μὴ γείνω φθισικός.

Καὶ γελῶ, γελῶ, γε λῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω; -- δὲν πηγαίνεις στὸ καλὸ !
Δ'.

Τέλειωσε τὸ μάθημά μου, ἐπιστρέφω στήν οἰκίαν,

Στὴν πλουσίαν τράπεζάν μας κάθηται μὲ προθυμίαν.

Κι' ὅταν τὴν παραδαρμένην, ὥσων Λούκουλος γεμίσω,

Ὡ γονεῖς μου, λέγω, ὥρα εἶναι καὶ νὰ μελετήσω.

Στὸ δωμάτιόν μου τότε εἰσερχόμενος κλειδώνω,

Κ' ἐν τῷ ἅμα εἰς τὸ στόμα ἐν καλὸν τσιγάρον χώνω.

Καὶ καπνίζω, καὶ γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω; -- δὲν πηγαίνεις στὸ καλὸ !
Ε'.

Καὶ ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἀρκετὰ καλοπεράσω,

Πρέπει καὶ ὡς ἐργολάβος τώρα νὰ διασκεδάσω.

Πλὴν θὰ πῆς πῶς ὡς τοῖατος ἔχω καὶ χρημάτων χρεῖαν,

Τὰ δὲ χρήματα ὑπάρχουν στοῦ πατρός μου τὸν ταμίαν.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς πατήρ μου, μὴ γνωρίζων τί ἀξίζω,

Μὲ ἐψήφισε ταμίαν, καὶ τὰ χρήματα τ' ὀρίζω.

Καὶ τὰ τρώγω, καὶ γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω; -- δὲν πηγαίνεις στὸ καλὸ !
ΣΤ'.

Ὅταν δὲ κοπιασμένος ἀπ' τὴν κόρτε μου γυρίσω,

Λέγω πάλιν στοὺς γονεῖς μου, ὅτι θε νὰ μελετήσω.

Κ' ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ κλειδοῖμαι στὸν θαλαμὸν μου.

Ἔχων δύο παλικάρια τῶν καλῶν συμμαθητῶν μου,

Ὦν ὁ μὲν φιλολογία λέγει δὲ εἶν' ἡ ἀμιλλὰ του,
 Ὁ δὲ ἄλλος τὸν Εὐκλείδη παίζει εἰς τὰ δάκτυλά του.
 Καὶ οἱ τρεῖς μας τὰ χαρτάκια παίζοντες συμμελετώμεν,
 Καὶ δασκάλων παραινέσεις καὶ μαθήματ' ἀψήφωμεν.

Καὶ καπνίζω καὶ γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις σ' τὸ καλὸ!
 Ζ'.

Ἀλλὰ καὶ τὸ χαρτοπαίζουν καταντᾷ μονοτονία,
 Κ' ὅπως ἄλλην τροπὴν νέαν δώσωμεν τῇ διανοίᾳ,
 Εἰς τὸ θέατρον πηγαίνω, ἥ καὶ εἰς τὰς πατινάδας,
 Καὶ τρελλαίνω τὰς ὁραίᾳς καὶ καλὰς μου φιλενάδας,
 Κ' οὕτω πάντοτε διάγω τὴν ζωὴν ἐν εὐφροσύνῃ,
 Κ' οἱ διδάσκαλοι ὡς λέγουν, ὅτι εἶναι ἀφροσύνη.

Ξεκαρδίζομαι, γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις σ' τὸ καλὸ!
 Η'.

Ἐλθσμένησα νὰ εἶπω, ὅτι κ' εἰς τὰ καφενεῖα,
 Κ' εἰς τὴν λέσχην μας συχνάζω, κ' εἰς τὰ ζαχαρο-
 (πωλεῖα).

Ἦμην μάλιστα ἐσχάτως σένα ζαχαροπωλεῖον,
 Κ' ἐκεῖ βλέπω στὸ τραπέζι τὴν Αὐγὴν καὶ ἐν βιβλίον
 Ὁ διάβολος τὸ φέρνει τὴν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας,
 Κ' εἶδα νὰ μὲ σατυρίζουν τάχα πῶς δὲν ἔχω λίρας...
 Μ' ἔβαλλε καὶ τόσα ἄλλα.. πλὴν πρὸς τί νὰ τ' ἀναφέρω;
 Ἀφοῦ πρῶτον παρωργίσθην, ὅστερ' ἄρχισα νὰ χαίρω,
 Ἐπειδὴ πολὺ μεγάλην συλλογίσθηκα τιμὴν,
 Τέτοιον νέον ὅσιν ἐμένα νὰ περάσουν 'ς τὴν Αὐγὴν.
 Κ' εἶπον ἂν μὲ σατυρίζουν δὲν εἶναι δουλειὰ μεγάλη,
 Ἐπειδὴ αὐτὸ παθαίνειν κ' ὕπεργοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
 Κ' οἱ καθηγηταὶ ὡσαύτως, ὅσοι λέγουν—πάντως δῆπου
 Ἐξυβρίζουσιν ἀλλήλους συνεχῶς διὰ τοῦ τύπου.

Τούτων ἕνεκα γελῶ.

Νὰ, τὰ γράμματα τί κάμνουν!—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!
 Θ'.

Εἶναι ὄντως μακαρία ἡ ζωὴ ὅπου διάγω.

Τοὺς γονεῖς μ' ἀπὸ τὴν μὴτη καὶ τοὺς φέρω καὶ τοὺς
 (ἄγω).

Ἐξοδεύω ὅσα θέλω, ἐντροφῶ, διασκεδάζω,
 Κ' ὅλα ταῦτ' ἐπιτηδεύω μὲ μὴν λέξιν τὰ σκεπάζω,
 Ὅτι εἶμαι μαθητῆς

Κ' εἶναι ὅλα γάλα μέλει,
 Δὲν φροντίζω δὲν μὲ μέλει,
 Καὶ γελῶ, γελῶ, γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!
 Γ.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γεννάδας, κ' ἔξαφνα ἀνοίγ' ἡ θύρα,
 Καὶ ἐμβαίνει ὁ πατὴρ του μ' ἓνα βούνευρον στὴν
 (χεῖρα·

Καὶ τῷ λέγει·—«Εὖγε! εὖγε! εἶδα τέλος τὴν ἀχρεΐαν,
 Καὶ τὴν βδελυρὰν ψυχὴν σου, εἰς αὐτὴν τὴν μονωδιάν

Ἀχ! σκυλὶ κατηραμένε· ταῦτα ἤλπιζ' ἀπὸ σένα...
 Τώρα ὅμως θὰ σοῦ δείξω.. νὰ γνωρίσῃς καὶ ἐμένα..
 Ἐκ τῆς κόμης τὸν ἀρπάζει, καὶ χαμαὶ πρὴν τὸν ῥίπτει.
 Καὶ τὸ βούνευρον ταχέως πανταχόθεν καταπίπτει,
 Κ' εἰς τὴν ῥάχην κ' εἰς τοὺς κώλους, ὡς ἡ χάλαζα τὸ
 (θέρως).

Αἱ ξυλῆς ἀλλεπαλλήλως ἐπιπτον εἰς κάθε μέρος.
 Ὡχ πατέρα μου, φωνάζω, φθάνει.. φθάνει.. στὴν
 (ζωὴν σου).

Ἡμαρτον τὸ ἑλεός σου φθάνει, πάτερ μου, λυπησού.
 Ἀχ! σκυλὶ χαρτιὰ μου παίζεις, καὶ μοῦ κάμνεις
 (πατινάδες·

Τρέχεις εἰς τὰ καφενεῖα, καὶ μοῦ ἔχεις φιλενάδες.
 Κλέπτεις καὶ τὰ χρήματά μου, καὶ φωνάζεις τώρα
 (φθάνει;

Πλὴν κατὰ καλὴν τοῦ τύχην νὰ κ' ἡμῆτηρ του
 (προφθάνει).

Καλὲ ἄνδρα μου, τῷ λέγει, τὸ παιδί μας θὰ σκοτώσῃς;
 Φεῦγα γρήγορα, σοῦ λέγω... βρὲ σκυλὶ δὲν θὰ
 (γλυτώσῃς...

Ὁ πατὴρ ὠμίλει ἔτι, δὲ αὐτὸς ἐπιτηδεύω,
 Στα ὀπίσω τῆς μητρός του καταφεύγει αἰφνιδίως.
 Ὁ πατὴρ του τὸν διώκει, καὶ τὴν σύζυγον μαλώνει,
 Ὁ υἱὸς δὲν περιμένει, καὶ γυρίζουν τὸ ἄλῳν.
 Στὴν ἐγκύκλιον φορὰν τοῦ εἰς τὴν θύραν πλησιάζει,
 Καὶ τὴν κλῖμακα πηδύσας ἀπὸ τῆς αὐλῆς φωνάζει
 Πάτερ, πάτερ μου, δὲν πταίω, πάτερ μου δὲν σὲ γελῶ.
 Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!
 ὅπου Σ.

Ἡ Καμηλοπάρδαλις.

Τὸ περίεργον καὶ ὁραῖον τοῦτο ζῷον εἶναι ἐγχώ-
 ριον τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν ὑπαρχει εἰμὴ ἐν
 καὶ μόνον εἶδος αὐτοῦ· εἶναι δὲ θαυμασίως καὶ καταλ-
 λήλως διωργανισμένον πρὸς τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς
 ὁποίας ζῇ. Τὰ μακρὰ σκέλη καὶ ὁ μακρὸς αὐτοῦ τρά-
 χηλος φθάνων πολλάκις μέχρι 15 ποδῶν, καθιστῶ-
 σιν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ τρέφεται ἐκ τῶν τρυφερωτάτων
 καὶ καλλίστων κλώνων καὶ φύλλων τῶν δένδρων.

Ἐχει δὲ χρῶμα ἐρυθρόφαιον μετὰ σιγμάτων ἀνοικτο-
 τέρου, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ χρώματος· Ἡ διάταξις αὐτῆ
 τῶν κηλίδων καὶ τῶν χρωμάτων χρησιμεύει εἰς τὸ
 νὰ προφυλάττῃ αὐτὴν ἀπὸ πολλῶν ἐχθρῶν, διότι τὴν
 καθιστᾷ ὁμοίαν μὲ τὸ χρῶμα τῶν δένδρων τῶν πα-
 λαιῶν δασῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνδιαίταται.

Ἡ Καμηλοπάρδαλις εἶναι πολὺ δειλή· ἀλλ' οἱ ὀ-
 φθαλμοὶ τῆς εἶναι οὕτω πῶς τοποθετημένοι, ὥστε δὲ